Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 221 049 van 13 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK**
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 januari 2019 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoeker en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2019 nam de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar ten aanzien van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam : B(…)
voornaam : F(…)
geboortedatum : (…)1986
geboorteplaats : D. I.
nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2017 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en heeft zijn verblijf op het huidige adres niet gemeld aan de nodige instanties.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem werden betekend op 29.10.2017 en 26.06.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek aan de hand van een sefor brochure. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 29.01.2019 door door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij een vriendin heeft in België. Hij weet echter haar naam niet. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Hij verklaart tevens dat zijn neef In België woont, maar geeft geen verdere gegevens van zijn neef. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.
Betrokkenes neef kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Hij verklaart dat zijn moeder nog in Marokko woont. In die zin vormt een terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM. Hij verklaart dat zijn zus in Spanje woont.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België. Een schendig van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Op 29.10.2017 en 26.06.2018 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij telkens door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd gehoord op 29.01.2019 door door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij in België is om te werken en dat hij niet wil terugkeren naar Marokko omdat er geen werk is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.
Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:
– 39/71;
– [...];

- 39/73 (,§ 1);
– 39/73-1;
– 39/74;
– 39/75;
– 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;
– 39/77, § 1, derde lid.
De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid."

Artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht *"over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat".*

Artikel 39/81, zesde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesememorie *"zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend".*

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme synthesememorie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een synthesememorie neer te leggen.

De Raad van State heeft in zijn rechtspraak over de toepassing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet als volgt gesteld in zijn arrest nr. 232.610 van 20 oktober 2015:

"uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie." […] "Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesememorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesememorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir." […] "Indien een verzoeker

daarentegen zijn middel of middelen wenst aan te houden en hij wel degelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen wordt gevoerd, kan hij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesememorie in te dienen en daarin zijn middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middel of middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt hij tegemoet aan de hierboven in de verantwoording bij het amendement dat tot de laatste wijziging van het artikel 39/81 van de vreemdelingenwet heeft geleid aangehaalde bekommernis om hem toe te laten "te repliceren op het verweer tegen de middelen die hij [wel] wenst aan te houden zodat [hij] de middelen samenvat".

De Raad van State heeft deze redenering hernomen in zijn arrest nr. 232.853 van 10 november 2015 en aangevuld als volgt:

"Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de plaats van de feitenrechter te oordelen of een bepaalde memorie, waarin de middelen integraal worden herhaald, voldoende is aangevuld om als een werkelijke repliek op de nota met opmerkingen te worden beschouwd. Hij kan desgevraagd, […], wel vaststellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 39/81, zesde lid, van de vreemdelingenwet heeft geschonden door toepassing van deze bepaling te maken zonder te onderzoeken of de toevoeging in verzoekers als synthesememorie ingediende akte al dan niet een werkelijke repliek vormt doch zich te beperken tot de vaststelling dat een integraal hernemen en dus een reproductie van het middel geen wetsconforme synthesememorie vormt."

Hieruit blijkt dat de Raad dient te onderzoeken of de synthesememorie al dan niet een loutere herhaling vormt van het middel of de middelen in het verzoekschrift en indien dit het geval is, of de aanvulling als een werkelijke repliek op de nota met opmerkingen kan worden beschouwd.

In casu stelt de Raad vast dat het enig middel in de synthesememorie een kopie vormt van het enig middel in het verzoekschrift. Zoals blijkt uit het voorgaande kan dit toch aangenomen worden als een wetsconforme synthesememorie als verzoeker daarnaast in een aanvulling heeft voorzien die als een "werkelijke" repliek op de nota kan worden beschouwd.

In de synthesememorie heeft verzoeker de volgende paragraaf toegevoegd:

"In haar nota met opmerkingen wekt de verwerende partij de indruk dat de opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten voldoende zouden zijn om het inreisverbod te schragen. Desalniettemin moet met de specifieke omstandigheden eigen van elk geval rekening worden gehouden. Zo kan noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen iets worden teruggevonden omtrent de in Brussel wonende Belgische nicht van de verzoekende partij evenals zijn in Schaarbeek wonende Belgische schoonbroer (cf. verslag hoorrecht). Nochtans verhindert het thans opgelegde inreisverbod haar gedurende drie jaar deze te bezoeken... Nochtans meldt de bestreden beslissing wel haar neef in België en haar moeder in Marokko. Er kan aldus niet worden uitgesloten dat de verwerende partij in haar belangenafweging tot een ander resultaat zou zijn gekomen (geen inreisverbod, dan wel kortere duur) indien zij met alle familieleden in België rekening gehouden had."

Ook al vangt deze paragraaf aan met de woorden "in haar nota met opmerkingen" en lijkt verzoeker deze paragraaf als een antwoord op de nota te willen voorstellen, kan de Raad hierin niet volgen. Verzoeker stelt dat verweerder de indruk zou wekken dat de bevelen voldoende zouden zijn om het inreisverbod te schragen en stelt dat desalniettemin met de specifieke omstandigheden eigen aan elk geval rekening moet worden gehouden. Hij vervolgt dat noch in de beslissing, noch in de nota met opmerkingen is rekening gehouden met een in Brussel wonende Belgische nicht en een in Schaarbeek wonende Belgische schoonbroer, terwijl het inreisverbod hem verhindert hen gedurende deze drie jaar te bezoeken. Bijgevolg zou blijken dat niet met alle in België verblijvende familieleden is rekening gehouden.

De Raad stelt evenwel vast dat de nota juist uitdrukkelijk verwijst naar artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en uitdrukkelijk erkent dat voor de duur van het inreisverbod moet rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hij erkent uitdrukkelijk dat uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden moet blijken. Nadien vervolgt verweerder in de nota niet enkel met een verwijzing naar de bevelen. Hij gaat verder in op andere motieven die de gemachtigde in het inreisverbod uitgebreid heeft weergegeven om de duur te verantwoorden aan de hand van een concrete afweging van de elementen eigen aan de zaak die hem bekend waren. Zo stipt hij onder meer

aan dat verzoeker tijdens zijn gehoor had verklaard niet naar Marokko te willen terugkeren omdat er geen werk is. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker van de paragraaf gebruik heeft gemaakt om zijn oorspronkelijk middel uit te breiden. In het verzoekschrift was immers niet aangevoerd dat de gemachtigde geen rekening had gehouden met de Belgische nicht in Brussel en de in Schaarbeek wonende Belgische schoonbroer.

De Raad kan dan ook, na onderzoek van deze aanvulling, niet vaststellen dat dit een werkelijke repliek vormt op de nota. Een synthesememorie kan niet aangewend worden om, zoals in casu, een eerder opgeworpen middel verder uit te breiden.

Ter zitting werd dit voorgelegd aan de partijen. De raadsvrouw van verzoeker trad loco de dominis litis op en stelde niet meer dan te volharden in het belang. Dit doet volgens de Raad geen afbreuk aan het voorgaande. Verweerder sloot zich aan bij het standpunt van de Raad.

De Raad is dan ook van oordeel dat thans geen wetsconforme synthesememorie werd neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de Vreemdelingenwet wordt bijgevolg het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	A. MAES